

Arrest

nr. 29 653 van 8 juli 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 19 maart 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VERBEKE, die loco advocaat P. MASUREEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die op 1 augustus 2007 huwde met een Belgische vrouw, diende op 29 januari 2008 een aanvraag in tot vestiging in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.2. Op 15 februari 2008 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek.

1.3. Aan verzoeker werd op 30 juni 2008 een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie afgeleverd.

1.4. Op 19 maart 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker 26 maart 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing : Art. 42 quater §1,4° van de wet van 15.12.1980 er is geen gezamenlijke vestiging van de echtgenoten. Uit de verklaring van de politie d.d. 16.01.2009 blijkt het volgende : echtgenote verblijft sedert 16.01.2009 bij haar ouders. De echtgenote legde op 20.12.2008 verklaringen af in het kader van vermoeden van schijnhuwelijk. Ze haalde voldoende argumenten aan die aantonen dat er van een relatie geen sprake is.

Uit het medisch attest van 16.01.2009 blijkt dat betrokkene nog maagd is.

Uit de verklaring afgelegd bij de politie d.d. 04.01.2009 door de echtgenote blijkt het volgende : "Ik heb mijn echtgenoot na tussenkomst van jullie diensten terug binnen gelaten in het appartement. Hij heeft zich neergezet in de zetel in de woonkamer. Hij is me beginnen uitlachen door te zeggen dat ik hem toch nooit uit het appartement zal krijgen. Hij zei me dat ik uiteindelijk diegene zou zijn die zal moeten vertrekken. Ik ben dan beginnen roepen tegen hem. Hij heeft dan mijn linkerpols genomen en deze omgedraaid. Ik heb me dan kunnen lostrekken en heb een mes uit de keuken genomen. Dit om me te kunnen verdedigen. Wij zijn toen beginnen ruziën. Omdat hij me met zijn gsm begon te f(i)lmen heb ik geprobeerd zijn gsm af te nemen. Hierbij heb ik hem waarschijnlijk geraakt met het mes. Ik ben het dan gaan terugleggen in de keuken. Dit om te vermijden dat ik iets stoms zou doen. Hij heeft dit allemaal gefilmd met zijn gsm en daarom werd ik zo kwaad. Hij is dan naar buiten gelopen naar de bureu. De problemen zijn begonnen toen (Y.) bij mij introk in november 2007. Dat was toen bij mijn ouders. De ruzies zijn pas echt begonnen toen (Y.) in juni 2008 zijn verblijfsve(r)gunning voor 5 jaar kreeg. Vanaf dat moment telde ik niet meer mee. Ik vermoed daarom dat het gaat om een schijnhuwelijk. Daarom ben ik in december 2008 klacht gaan indienen bij de dienst schijnhuwelijken van de lokale recherche van de politie. Ik laat mijn verklaring hiervan zien aan u. Ik ben door de feiten gekwetst aan mijn linkerpols : ik ga later naar de dokter en breng dan het medisch attest over aan jullie diensten. Verder heb ik niets te verklaren."

Uit de verklaring van de echtgenote d.d. 13.01.2009 blijkt het volgende : "Betrokkene meldt ten burele dat ze voorlopig bij haar ouders verblijft. Ze heeft echtelijke problemen met haar echtgenoot (L. Y.). Hij doet verscheidene deuren in het appartement op slot zodat dat ze geen persoonlijke bezittingen kan ophalen."

Uit het schrijven d.d. 06.01.2009 van de echtgenote aan de eigenaar van het appartement blijkt het volgende: "Verwijzend naar mijn email van 27/12/2008 zal ik de huurovereenkomst die ik op 19/06/2008 heb ondertekend voor de huur van het linkse gelijkvloersappartement in de Langemarkstraat 9 te Berchem opzeggen vanaf 1 februari 2009. Gezien de relationele problemen met mijn echtgenoot zal ik vanaf heden niet meer in het appartement wonen. De afrekening van de gemeenschappelijke kosten waarvan sprake in artikel 9 van de huurovereenkomst zullen wij einde januari 2009 regelen. De sleutels worden ten laatste op 31/01/2009 afgegeven. De huurwaarborg mag ten gunste van de verhuurder vrijgegeven worden, conform de afspraak met mijn moeder." (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) iuncto artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en

93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet iuncto de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtsbeginsel van de "fair play" en het redelijkheidsbeginsel. Daarnaast stelt verzoeker dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

2.1.1. Verzoeker betoogt in een eerste onderdeel het middel dat de bewoordingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet aantonen dat het verblijfsrecht niet van rechtswege wordt beëindigd wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat de overheid gehouden is om een belangenafweging te maken tussen de belangen van de staat en deze van de niet-EU-burger. Hij stelt dat zijn schoonouders het huwelijk van hun dochter nooit goedgekeurd hebben en haar telkens tegen hem opzetten, dat zij hun dochter tot op heden geen toestemming geven om seksuele betrekkingen met hem te hebben, dat hij echter goede hoop heeft dat zijn echtgenote alsnog inspanningen zal leveren om het huwelijk te redden en de feitelijke scheiding van korte duur zal zijn. Verzoeker benadrukt dat zijn echtgenote ondanks haar klacht waarbij zij aangaf dat een schijnhuwelijk werd afgesloten nog geen verdere stappen heeft gezet om het huwelijk te beëindigen en nog geen actie heeft ondernomen om dringende en voorlopige maatregelen te doen bevelen door de vrederechter. Tevens benadrukt hij dat zijn voorhuwelijkse relatie twee jaar duurde, dat hij intussen bijna twee jaar gehuwd is, dat de feitelijke scheiding daarentegen van korte duur is, dat hij werk heeft en Nederlands leert. Hij licht voorts toe dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tot 3 juli 2010 de mogelijkheid heeft een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht te nemen en dat de bestreden beslissing tot stand kwam na amper twee maanden feitelijke scheiding, zonder een grondig onderzoek en zonder rekening te houden met zijn belangen.

Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om tijdens de eerste twee jaar nadat een vreemdeling op basis van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht verwierf een einde te stellen aan dit verblijf louter op basis van de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met de partner die vervoegd werd.

Het staat niet ter discussie dat er ernstige relatieproblemen bestaan tussen verzoeker en zijn echtgenote en dat deze problemen er toe hebben geleid dat verzoeker en zijn echtgenote niet langer samenwonen en geen gezinscel meer vormen. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid kon derhalve, nu verzoeker nog geen twee jaar in het Rijk verblijft als familielid van een burger van de Unie, een einde stellen aan zijn verblijfsrecht. De uiteenzetting van verzoeker doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Waar verzoeker nog verwijst naar artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG en stelt dat er een verplichting bestaat om een belangenafweging te maken tussen zijn belangen en de belangen van de Staat, moet worden opgemerkt dat de bepaling waarnaar hij verwijst in casu niet van toepassing is. Artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG heeft immers enkel betrekking op de situatie waarbij een einde gesteld wordt aan het verblijf van een vreemdeling om redenen van openbare orde of openbare veiligheid. In voorliggende zaak wordt het verblijfsrecht van verzoeker evenwel niet beëindigd omdat hij een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde, maar omdat hij zich niet vestigt met zijn Belgische echtgenote.

Een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. (RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 5 februari 2007, nr. 167 477).

De formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdt verder op zich niet in dat op de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de verplichting zou rusten om, indien hij toepassing maakt van

artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, aan te geven dat hij een belangenafweging heeft gemaakt en dat hij het evenredigheidsbeginsel heeft gerespecteerd.

Tevens moet geduid worden dat de wetgever - teneinde te voorkomen dat de beëindiging van het verblijfsrecht van een vreemdeling, in toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, aanleiding zou geven tot beslissingen die zouden kunnen beschouwd worden als disproportioneel - de toepassing van deze wetsbepaling in de tijd heeft beperkt en in de paragrafen 3 en 4 van deze bepaling uitdrukkelijk heeft gesteld onder welke voorwaarden een beëindiging van het verblijfsrecht hoe dan ook - zelfs binnen het voorziene tijdsbestek - niet kan doorgevoerd worden. De wetgever heeft dus zelf bepaald binnen welke begrenzingen het bestuur "kan" gebruik maken van de bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 42quater, § 1, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de door de wetgever vooropgestelde begrenzingen heeft miskend zodat in casu niet kan gesteld worden dat de bestreden beslissing onevenredig zou zijn of een striktere belangenafweging verplicht zou zijn. De verwijzing van verzoeker naar de rechtspraak van de Raad van voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 27 november 2008, nr. 19 359) met betrekking tot de toepassing van artikel 11bis, § 2, van de Vreemdelingenwet, waar de wetgever minder verregaande beperkingen in de wet heeft ingeschreven en een ruimere appreciatiebevoegdheid heeft toegekend aan het bestuur is bijgevolg niet dienstig.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3. In een derde onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid zich niet gedragen heeft zoals het een normale zorgvuldige overheid betaamt. Hij stelt dat het bestuur geen verdere inlichtingen heeft ingewonnen bij de echtelieden, dat een klacht van een van de partners niet automatisch overeenstemt met de waarheid en dat de feitelijke omstandigheden van de huwelijksproblemen niet onderzocht werden.

Er dient te worden opgemerkt dat een gezamenlijke vestiging vereist dat beide echtelieden bereid zijn om een levensgemeenschap tot stand te brengen. In voorliggende zaak kan niet ontkend worden dat de echtgenote van verzoeker meermaals te kennen heeft gegeven dat er geen sprake meer is van een gezinscel. Een eventueel onderhoud met verzoeker kon bijgevolg eventueel zijn versie van de feiten aan het licht brengen, maar dit zou niets afdoen aan de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en er dus toepassing kon gemaakt worden van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Het bestuur kon derhalve zonder het zorgvuldigheidsbeginsel te schenden een standpunt innemen op basis van de inlichtingen die de echtgenote van verzoeker heeft verstrekt.

Daar niet blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid oneerlijke middelen heeft gebruikt om te komen tot de bestreden beslissing kan ook geen schending van het fair play-beginsel vastgesteld worden.

Verzoeker maakt door aan te geven dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op een later tijdstip nog toepassing had kunnen maken van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet verder niet aan dat een manifeste appreciatiefout werd begaan.

Gelet op voorgaande uiteenzetting kan een schending van het redelijkheidsbeginsel evenmin worden weerhouden.

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK